II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 31. januar 1995

om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 85 og 86

(IV/33.375 — PMI-DSV)

(Kun den tyske og den franske udgave er autentisk)

(95/373/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel 85 og 86 [1], senest ændret ved akten vedrørende Spaniens og Portugals tiltrædelse, særlig artikel 2 og 6,

under henvisning til den klage, der den 24. november 1989 blev indgivet af Ladbroke Deutschland GmbH mod

— Deutscher Sportverlag Kurt Stoof GmbH & Co., Köln (Tyskland)

— Den økonomiske firmagruppe Pari Mutuel Urbain, Paris (Frankrig) samt de ni franske væddeløbsselskaber, som gruppen består af

— Pari Mutuel International SA, Paris (Frankrig)

for overtrædelse af EØF-traktatens artikel 85 og 86,

under henvisning til den anmeldelse og den anmodning om negativattest, der blev indgivet af Pari Mutuel International SA den 15. februar 1991, og som vedrørte aftalen mellem PMI og DSV af 4. december 1990,

under henvisning til offentliggørelsen af anmeldelsens indhold i hovedtræk [2] i henhold til artikel 19, stk. 3, i forordning nr. 17,

efter høring af Det Rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFREMSTILLING

A. De berørte virksomheder

(1) a) Pari Mutuel International SA (»PMI«) i Paris, Frankrig, er et datterselskab af den økonomiske firmagruppe Pari Mutuel Urbain (»PMU«), tre banker og de ni væddeløbsselskaber, som er medlemmer af PMU. Selskabets formål er uden for Frankrig at udnytte fjernsynsudsendelser af franske væddeløb.

b) PMU i Paris, Frankrig, har sit udspring i de franske væddeløbsselskaber, som har tilladelse til at modtage indskud uden for banen. I henhold til franks lovgivning kan alle væddeløbsselskaber oprette et totalisatorsystem inden for deres respektive baner. Men ni selskaber har desuden tilladelse til at modtage indskud uden for banen

[1] EFT nr. 13 af 21. 2. 1962, s. 204/62.

[2] EFT nr. C 246 af 24. 9. 1992, s. 3.

(i dertil indrettede kontorer, på udskænkningssteder, i tobaksudsalg osv.) Disse ni selskaber (fire i Paris-regionen, fem i provinsen) har overdraget til PMU at udarbejde programmer for arrangementerne, sammentælle indskuddene og foretage beregningen af odds (gevinststørrelsen).

Det skal bemærkes, at de intellektuelle rettigheder i forbindelse med væddeløbene fortsat tilhører de selskaber, der arrangerer væddeløbene, og som selv sørger for optagelser, redigering og kommentarer.

c) Deutscher Sportverlag Kurt Stoof GmbH & Co. (»DSV«), Köln, Tyskland, er et tysk sportsforlag, som bl.a. udgiver et tidsskrift om — særligt de franske — hestevæddeløb. Forlaget medvirker endvidere ved fjernsynstransmission af billeder og informationer vedrørende hestevæddeløb.

B. Klagen

(2) Den 24. november 1989 indgav Ladbroke Racing (Deutschland) GmbH, Köln (»Ladbroke Deutschland«), et tysk datterselskab af Ladbroke, Racing Ltd, som er det største engelske bookmakerfirma, klage til Kommissionen mod PMI og DSV for at have overtrådt EF-traktatens artikel 85 og/eller 86.

Selskabet gjorde gældende, at de to artikler bl.a. er blevet overtrådt af de bestemmelser i aftalerne mellem PMI og DSV, som forhindrede sidstnævnte i at give underlicens til brugen af lyd og billeder vedrørende hestevæddeløb til bookmakere i form af juridiske personer, eller som ikke eksisterede på tidspunktet for indgåelsen af denne aftale.

Selskabet anmodede Kommissionen om ved beslutning i henhold til artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 17, og på samme vilkår som i Kommissionens beslutning 89/205/EØF, Magill [1] at forpligte

— dels PMI indirekte

— dels DSV efter påbud fra PMI

til uden forskelsbehandling at stille de samme farvefjernsynsbilleder og kommentarer til rådighed for selskabet som dem, der blev leveret til alle andre tyske bookmakerfirmaer.

Ladbroke anmodede endvidere Kommissionen om i henhold til artikel 11 og 14 i forordning nr. 17 at foretage undersøgelser af alle bestemmelserne i den bestående aftale mellem PMI og DSV med henblik på at fastslå, om aftalen indeholdt andre konkurrencebegrænsende betingelser, og at sikre, at alle ophavsrettigheder — såfremt sådanne måtte findes — blev udnyttet uden forskelsbehandling.

C. Markedet

(3) a) Efter Kommissionens mening vedrører den foreliggende sag hverken væddemålsmarkedet som sådant eller det egentlige marked for fjernsynstransmission af billeder og informationer i forbindelse med hestevæddeløb.

b) Væddemålsmarkedet som sådant fremtræder under to vidt forskellige former:

1) Oddsvæddemål, hvor indskyderen vædder mod en bookmaker om den vindende hest på grundlag af odds (5 mod 1, 10 mod 1 . . .), der aftales mellem bookmakeren og indskyderen, eller på grundlag af vedtagne odds, som parterne henholder sig til, f.eks. startodds på væddeløbsbanerne, eller odds i det nationale totalisatorspil eller i et udenlandsk totalisatorspil, der offentliggøres i fagblandene.

Den slags væddemål indgås i Det Forenede Kongerige (96 % af markedet), i Tyskland (19 %), i Belgien (68,5 %) og i flere andre lande. De er forbudte i Frankrig.

2) Totalisatorspil, hvor indsatserne sammenlægges i en fælles pulje, hvoraf 70 % (idet 15 % går til staten i form af afgifter og 15 % til arrangøren) [2] tilbagebetales til de indskydere, der har holdt på den vindende hest eller har tippet den rette rækkefølge for en gruppe hestes vedkommende (pladsvæddemål).

Den slags væddemål der almindeligvis organiseres af de nationale væddeløbsselskaber, indgås i Frankrig (100 % af markedet), i Tyskland (8 %), i Belgien (31,5 %), i Det Forenede Kongerige (4 %) samt i andre lande.

Det fremgår af Kommissionens undersøgelser, at væddemålsmarkedet udmærket kan fungere uden satellittransmission til de indskydere, der befinder sig i indskudsboderne, af billeder og informationer, der fremstilles af væddeløbsselskaberne. Findes der imidlertid på et marked en fjernsynstransmission af billeder og kommentarer vedrørende væddeløb, kan denne have mærkbar virkning for konkurrencen.

[1] EFT nr. L 78 af 21. 3. 1989, s. 43.

[2] Procenterne svarer til de afgifter, der betales i Frankrig. I Belgien er afgiftssatsen halvt så høj.

c) Markedet for retransmission af billeder og informationer vedrørende hestevæddeløb (retransmission af myndevæddeløb eller andre sportsbegivenheder sker efter Kommissionens mening inden for rammerne af andre, adskilte markeder) er delt mellem på den ene side det engelske selskab SIS (Satellite Information Services Ltd) hvis aktionærer er de tre største engelske bookmakervirksomheder — herunder klageren — og som transmitterer billeder og informationer fra de britiske væddeløb, og på den anden side det franske selskab FCR (Société France Câbles et Radio), som for PMI's regning transmitterer fra de franske løb. Der transmitteres kun lyd fra de tyske væddeløb. De belgiske løb transmitteres ikke.

Det skal bemærkes, at i Det Forenede Kongerige er SIS den eneste leverandør af fjernsynstransmitterede billeder og informationer vedrørende hestevæddeløb. Det samme gælder i Frankrig for FCR. I Belgien, hvor udsendelserne fra FCR ikke modtages, modtager 5 % af bookmakervirksomhederne udsendelserne fra SIS. I Tyskland modtager bookmakervirksomhederne, der står for 19 % af væddemålsindskuddene, udsendelserne fra SIS for 79 % vedkommende, fra FCR for 86 % vedkommende og fra andre net for 65 % vedkommende.

Dette marked for retransmission af billeder og informationer vedrørende hestevæddeløb præges for tiden, af at billeder og information i det væsentlige er beregnet på transmission til indskudsboder med henblik på at give kunderne nyttige oplysninger, hvorved de lettere kan træffe deres valg og dermed fristes til at indskyde mere. Derfor er dette marked snævert forbundet med væddemålstypen (oddsvæddemål, totalisatorspil) eller med stedet, hvor væddeløbene afholdes (Det Forenede Kongerige, Frankrig), idet disse udgør grundlaget for de indskud, der foretages i de indskudsboder, der modtager billeder og information.

d) Kommissionen mener derfor, at det pågældende marked, nemlig markedet for fjernsynstransmission til indskudsbodernes kunder af billeder og informationer vedrørende hestevæddeløb, udgør et subsidiært marked i forhold til væddemålsmarkedet.

e) For så vidt angår den geografiske udstrækning af denne art marked, mener Kommissionen, at markedet for satellittransmitterede billeder og informationer på samme måde som hovedmarkedet, dvs. væddemålsmarkedet, der præges af nødvendigheden af snævre forbindelser mellem indskyderne og indskudsmodtagerne, må betragtes som delt i lige så mange adskilte markeder, som der er nationale markeder. Denne holdning har som baggrund den forskellige lovgivning i de forskellige medlemsstater samt indskydernes forskelligartede sædvaner med hensyn til valget mellem oddsvæddemål og totalisatorspil eller mellem væddemål om nationale løb og væddemål om udenlandske løb (1).

D. Aftalerne før den anmeldte aftale

(4) Som følge af klagen fra Ladbroke Deutschland har Kommissionen anmodet de berørte virksomheder om at give den meddelelse om, på grundlag af hvilke aftaler billeder og lyd blev transmitteret direkte pr. satellit til de tyske bookmakerselskabers indskudsboder.

Ved hjælp af svarene fra de berørte virksomheder har Kommissionen fået kendskab, til, at:

1) De franske væddeløbsselskaber (hvoraf der dengang endnu var ti) ved en aftale, som blev indgået den 9. januar 1990 med virkning fra 1. august 1989, overdrog PMU retten til at transmittere billeder og informationer (dvs. billeder og lyd, angivelse af odds i opløbet, kommentarer, programmer og forudsigelser) i Frankrig og udlandet af de væddeløb, som de arrangerer, med henblik på at fremme totalisatorspillet uden for banen i forbindelse med disse væddeløb, i udlandet dog kun igennem PMI og kun med deres tilladelse på forhånd til hver enkelt operation af denne art.

2) PMU ved en aftale af 12. januar 1990 gav PMI tilladelse til i det »gamle« Tyskland, i Vestberlin og i Østrig at udnytte de rettigheder med hensyn til billeder og kommentarer, som væddeløbsselskaberne havde overdraget PMU, vedrørende de af dem arrangerede væddeløb.

3) PMI den 25. august 1989 med DSV havde indgået en aftale om, at de billeder og informationer vedrørende franske væddeløb, som FCR — i henhold til en aftale mellem væddeløbsselskaberne og PMU — i forvejen transmitterede til PMU's indskudsboder i Frankrig, ligeledes skulle transmitteres direkte til de indskudsboder, som drives af bookmakere, der er udpeget af DSV og etableret i det »gamle« Tyskland, i Vestberlin og i Østrig.

(5) Den sidstnævnte aftale indeholdt efter Kommissionens opfattelse to konkurrencebegrænsninger, som kunne påvirke samhandelen mellem medlemsstater:

(1) I Frankrig og i Det Forenede Kongerige indgås samtlige væddemål om de nationale løb, i Tyskland indgås 88,6 % om de nationale løb og 11,4 % om de franske og engelske, medens væddemålene i Belgien for 31,5 % vedkommende indgås om de nationale løb, 63 % om de franske løb og under 5 % om de engelske løb.

1) En bestemmelse (§ 4), som begrænsede retten til at transmittere fjernsynsbilleder og -informationer vedrørende væddeløb til kun at gælde bookmakerselskaber, som havde form af fysiske personer. Bookmakerselskaber, som havde form af juridiske personer (som Ladbroke Deutschland), kunne kun modtage dem, hvis parterne indgik en tillægsaftale herom.

2) En bestemmelse (§ 5), hvorefter DSV kun var bemyndiget til at transmittere billeder og informationer til bookmakerselskaber, som allerede fandtes på tidspunktet for indgåelsen af aftalen. Denne begrænsning gjaldt dog ikke for de nye tilladelser, som blev meddelt i henhold til de i aftalens § 4 nævnte principper.

(6) Ved skrivelse af 21. december 1990 til PMU og PMI og ved skrivelse af 18. januar 1991 til DSV forelagde Kommissionen sine klagepunkter og meddelte samtidig, at den havde til hensigt at fastslå, at betingelserne for anvendelse af EF-traktatens artikel 85, stk. 1, var opfyldt, for så vidt angår de to bestemmelser, at artikel 85, stk. 3, ikke kunne finde anvendelse, og at den derfor ville påbyde dem straks at bringe disse overtrædelser til ophør.

PMI, PMU og DSV svarede henholdsvis den 15. februar 1991, den 20. februar 1991 og den 27. marts 1991 på de forelagte klagepunkter. De anmodede alle tre om at blive hørt mundtligt af Kommissionen. Høringen fandt sted den 17. april 1991.

I mellemtiden, nemlig den 15. februar 1991, havde PMI til Kommissionen anmeldt en ny aftale, den havde indgået med DSV, der skulle træde i stedet for aftalen af 25. august 1989.

E. Den anmeldte aftale

(7) For denne aftale, som blev underskrevet den 4. december 1990 med virkning fra den 1. juli 1990, blev der den 15. februar 1991 anmodet om negativattest, subsidiært fritagelse i henhold til EF-traktatens artikel 85, stk. 3.

a) Ved aftalen giver PMI DSV eneret til i det »gamle« Tyskland, i Vestberlin og i Østrig at udnytte de »billeder, kommentarer og dertil knyttede oplysninger«, hvortil ejendomsrettighederne, som tilhører væddeløbsselskaberne eller PMU, er beskrevet i indledningen til aftalen.

b) Følgelig forpligter PMI sig til at sørge for, at DSV's underkontrahenter, dvs. bookmakerne, forsynes med de for modtagelsen af fjernsynsbilleder og -informationer i deres indskudsboder nødvendige satellitsignaldekodere.

c) Aftalen indeholder indvidere en række bestemmelser, som DSV forpligter sig til at gennemføre over for underkontrahenterne ved hjælp af en af PMI godkendt standardunderkontrakt, og PMI skal ved underskrivelsen af nye underaftaler kontrollere, at disse overholder standardunderkontrakten. Kommissionen skønnede, at tre af bestemmelserne var uforenelige med EF-traktatens artikel 85; efter fremsendelse af en meddelelse af klagepunkter den 22. januar 1992 blev de ændret, således at de blev forenelige med nævnte artikel.

Det drejer sig om:

1) et krav til underkontrahenterne om god vandel; efter Kommissionens opfattelse var denne bestemmelse uklar, og valget af underkontrahenter byggede ikke på objektive kriterier (»vedkommende må ikke have været genstand for sanktioner iværksat af en administrativ eller dømmende myndighed, eller i noget som helst land være impliceret i retssager, som vedrører overtrædelser af lovgivningen om spil og væddemål«). I den nye udformning blev rækkevidden af denne bestemmelse begrænset til et forbud over for personer, der tidligere er domfældet i de områder, aftalen omfatter

2) en bestemmelse, som forpligter underkontrahenten til i samtlige lande at anerkende væddeløbsselskabernes og PMU's rettighed, således som de er beskrevet i indledningen til aftalen. Kommissionen gjorde kontrahenterne opmærksomme på, at denne bestemmelse kunne bevirke, at underlicenshaveren for at undgå en ophævelse af aftalen forpligtes til i samtlige medlemsstater at anerkende rettigheder, som udgør en del af væddeløbsselskabernes påberåbte samlede »ejendomsrettigheder«, uden i påkommende tilfælde ad rettens vej at kunne påberåbe sig en eventuel mangel på retlig beskyttelse af de pågældende rettigheder. I den nye udformning af bestemmelsen er der ikke længere nogen forpligtelse for underkontrahenterne til at anerkende sådanne »ejendomsrettigheder«

3) en bestemmelse om, at underkontrahenten,

— hvis denne er en juridisk person, skal forelægge alle oplysninger vedrørende virksomheden (balancer, aktionærernes procentvise andele af kapitalen, virksomhedens andele i andre virksomheder osv.) for DSV, som derefter forelægger oplysningerne for PMI

— hvis der er tale om et selskab, der tilhører en koncern, skal sørge for, at koncernens modervirksomhed på vegne af koncernens virksomheder forpligter sig til at overholde og gennemføre samtlige bestemmelser i den kontrakt, der er indgået mellem DSV og den pågældende dattervirksomhed

— skal sikre, at koncernens modervirksomhed og samtlige dattervirksomheder opfylder de vandelskrav, der er fastsat i de foregående artikler i aftalen.

Kommissionen anførte over for kontrahenterne, at denne bestemmelse indebar et krav til underkontrahenten om at meddele oplysninger af meget fortrolig art, hvilket er en alvorlig forskelsbehandling, som ikke kan begrundes objektivt med, at der er særlige forhold, som skulle gøre en sådan forskelsbehandling tvingende nødvendig af hensyn til aftalens gennemførelse; Kommissionen anførte endvidere, at bestemmelsen ikke kunne begrundes med, at der var større fare for, at underkontrahenten ikke opfyldte sine forpligtelser, fordi vedkommende var en juridisk person. På Kommissionens foranledning blev forpligtelsen i bestemmelsens første led begrænset til de dokumenter, hvis offentliggørelse er obligatorisk inden for de områder, som aftalen omfatter; forpligtelsen i andet led blev erstattet med en bestemmelse, der blot kræver, at underkontrahentvirksomheden skal sikre, at de forpligtelser, vedkommende har indgået, ikke omgås ved hjælp af selskaber, som har tilknytning til underkontrahenten, og forpligtelsen i tredje led blev ophævet.

d) I henhold til aftalen skal underlicenshaveren afstå fra enhver transmission eller retransmission af fjernsynsbilleder og -informationer, hvad enten det sker på et andet sted eller til fordel for et andet agentur eller en tredjemand, som ikke er godkendt af DSV.

e) I henhold til aftalen har DSV forbud mod at indgå aftaler med underkontrahenter, som ikke forpligter sig til at undlade at organisere anden virksomhed i direkte eller indirekte tilknytning til hasardspil i det agentur, som modtager billeder, medmindre det sker inden for de grænser, som er fastsat i den gældende lovgivning.

f) I henhold til aftalen skal DSV til stadighed udstyre mindst 40 bookmakeragenturer med dekodere.

g) Aftalen indeholder bestemmelser om vederlag til PMI.

h) Aftalen giver væddeløbsselskaberne og PMI mulighed for direkte eller sammen med tredjemand (som f.eks. de tyske lottoselskaber) at modtage indskud med henblik på de tyske væddeløb.

i) Aftalen indgås for fem år og kan fornyes efter forhandling mellem parterne.

(8) Den anmeldte aftale, som ændret efter meddelelsen af klagepunkter af 22. januar 1992, blev offentliggjort i henhold til artikel 19, stk. 3, i nævnte forordning nr. 17.

Kommissionen har bebudet, at den agter at indtage en positiv holdning til den anmeldte aftale, og den har forinden opfordret alle interesserede parter til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger hertil. Kommissionen har modtaget tre skrivelser som svar på opfordringen.

(9) Skrivelserne, der alle var afsendt den 22. oktober 1992, var fra

— Ladbroke Deutschland

— SIS, som er den virksomhed, der pr. satellit transmitterer billeder og lyd fra de britiske hestevæddeløb til de tyske bookmakere

— Betting Office Licensees Association Ltd (BOLA), der er en sammenslutning af engelske bookmakere, som modtager indskud uden for banen.

Disse to virksomheder og sammenslutningen gør indsigelse mod,

1) at den anmeldte aftale for Tyskland er begrænset til det »gamle« Tyskland, til Vestberlin og til Østrig, hvilket efter deres mening udgør en utilladelig opdeling af Tysklands nuværende område

2) aftalens forbud mod, at DSV transmitterer billeder og lyd, som modtages fra PMI, til virksomheder, der er etableret uden for det område, som aftalen omfatter

3) at væddeløbsselskaberne PMU og PMI har de intellektuelle ejendomsrettigheder med hensyn til løbenes resultater og odds.

II. **RETLIG VURDERING**

(10) Efter de ændringer, som PMI og DSV på Kommissionens begæring har foretaget i deres aftale, ser det ud til, at ingen af aftalens bestemmelser falder inden for anvendelsesområdet for artikel 85.

(11) Det gælder således den bestemmelse, som begrænser den eneret til udnyttelse, som er tildelt DSV, til kun at gælde i det »gamle« Tyskland, herunder Vestberlin og Østrig (se ovennævnte betragtning 7, litra a)). Indehaverne af ophavsrettighederne til billeder og kommentarer fra de franske løb, dvs. væddeløbsselskaberne, havde nemlig, da de gav PMU ret til at udnytte billederne og kommentarerne, ret til at forpligte PMU til at indhente deres tilladelse, hver gang PMI ønskede at udnytte rettighederne i udlandet.

(12) Det gælder ligeledes den bestemmelse, hvorefter DSV's underlicenshavere er forpligtet til at forbyde enhver transmission eller retransmission af fjernsynsbilleder og -informationer, der modtages fra FCR, til et andet sted, hvad enten det er til en anden indskudsbod eller til en tredjemand, der ikke er autoriseret af DSV (se ovennævnte betragtning 7, litra d)). Pålæggelse af en sådan bestemmelse indgår nemlig i de rettigheder, som ifølge de forskellige EF-medlemsstaters lovgivning på området tildeles indehaveren af en ophavsrettighed.

En sådan bestemmelse vil ikke kunne omfattes af EF-traktatens artikel 85 som følge af, at licensgiveren i medfør af nævnte lovgivning frit kan vælge, hvem han vil have som licenshaver, og hvor stort et område denne skal tildeles. Hvis der ikke fandtes en sådan bestemmelse, ville licensen blive til en europæisk licens, hvor licensgiveren navnlig ikke længere frit ville kunne vælge sine licenshavere for de øvrige medlemsstater ud fra forretningsmæssige, finansielle eller moralske grunde. Licensgiveren ville miste sin ret til at sikre sig med hensyn til underlicenshaverens tekniske kunnen, f.eks. hans evne til at foretage fejlfri retransmission af lyd og billeder, der sendes til ham, navnlig under hensyn til, at det mandat, som FCR har fået til at retransmittere lyd og billeder, ophører ved grænserne for det område, selskabet fik tildelt ved aftalen af 4. december 1990. Licensgiveren ville derfor ikke have mulighed for at foretage en samordnet styring af samtlige retransmissioner af lyd og billeder til de andre medlemsstater.

(13) For så vidt angår den bestemmelse, som forbyder underlicenshaveren at organisere anden virksomhed i direkte eller indirekte tilknytning til hasardspil i det agentur, som modtager billeder og lyd, medmindre det sker inden for de grænser, som er fastsat i den gældende lovgivning (se ovennævnte betragtning 7, litra e)), går den ud på kun at tillade, hvad der er lovligt herefter, og er ikke egnet til at begrænse konkurrencen efter EF-traktatens artikel 85.

(14) For så vidt spørgsmålet, om væddeløbsselskaberne har den intellektuelle ejendomsret til løbenes resultater og odds i opløbet, konstaterer Kommissionen, at vurderingen af, om disse rettigheder forefindes, herefterdags af underkontrahenterne kan indbringes for domstolene i medlemsstaterne. I sin nye udformning indeholder aftalen nemlig ikke længere nogen bestemmelse om, at underkontrahenterne er forpligtet til at anerkende disse rettigheder. Da det herefterdags står dem frit for at anlægge sag ved domstolene, er den pågældende aftale ikke længere konkurrencebegrænsende efter EF-traktatens artikel 85, stk. 1.

(15) Da aftalen mellem PMI og DSV og den underkontrakt, som DSV tilbyder de tyske bookmakere, ikke længere indeholder bestemmelser, der omfattes af EF-traktatens artikel 85, er den klage, som Ladbroke indgav den 24. november 1989 på grundlag af EF-traktatens artikel 85 og 86, blevet uden genstand.

Navnlig står det som følge af ophævelsen af de af artikel 85 omfattede bestemmelser herefterdags DSV frit for at tildele underlicenser til enhver bookmaker, der er etableret inden for det område, aftalen omfatter, uanset vedkommendes retsstilling.

Der er derfor ikke længere grund til at drage den konklusion, at aftalen mellem PMI og DSV omfattes af traktatens artikel 85 og 86.

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Efter de foreliggende oplysninger har Kommissionen ikke grund til i henhold til EF-traktatens artikel 85 og 86 at gribe ind over for den aftale, som blev indgået mellem Pari Mutuel International SA og Deutscher Sportverlag Kurt Stoof GmbH & Co. den 4. december 1990.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til :

— Pari Mutuel International SA, Paris, Frankrig

— Deutscher Sportverlag Kurt Stoof GmbH & Co., Köln, Tyskland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 31. januar 1995.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Medlem af Kommissionen